

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **O. K.**, bytom M., zastúpeného **JUDr. T. V.**, *advokátkou, so sídlom advokátskej kancelárie v K.K.*, proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-66/PK-2009 z 24. júla 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/187/2009-49 z 23. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/187/2009-49 zo dňa 23. novembra 2010 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. SLV-66/PK-2009 zo dňa 24. júla 2009 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 848,53 eura k rukám JUDr. T. V., advokátky v K., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia Ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“), č. p.: SLV-66/PK-2009 zo dňa 24. júla 2009, ktorým žalovaný zamietol

rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz Ministra vnútra SR č. 145 zo dňa 09. apríla 2009, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, podľa ktorého z ustanovenia § 48 ods. 3 písm. a/, b/, g/, h/ a n/ zákona č. 73/1998 Z. z. v tom čase platnom znení, jednoznačne vyplývajú základné povinnosti žalobcu ako policajta. Podľa krajského súdu nedôsledným vykonávaním zákonom požadovaných povinností došlo k ich porušeniu, čo bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Okolnosti samotného naplnenia skutkovej podstaty konania žalobcu, ktoré bolo kvalifikované ako v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy a služobnými povinnosťami policajta, boli aj podľa krajského súdu jednoznačne preukázané. Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/187/2009-49 zo dňa 23. novembra 2010 zmení tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. SLV-66/PK-2009 zo dňa 24. júla 2009, ako aj rozhodnutie prvostupňového orgánu Personálny rozkaz Ministra vnútra SR zo dňa 09. apríla 2009 číslo 145 v celom rozsahu a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, dôvodiac tým, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Žalobca bez ohľadu na skutočnosť na ktorú poukázal krajský súd, že na konanie sa nevzťahuje všeobecný princíp o správnom konaní a z tohto dôvodu sa nezaoberal žalobcovými námietkami o nepreskúmateľnosti tak personálneho rozkazu, ako i napadnutého rozhodnutia, je toho názoru, že by bolo v rozpore s princípmi materiálneho právneho štátu, aby rozhodnutiu, ktoré sa dotýka práv fyzickej osoby chýbala preskúmateľná úvaha o tom, z akých dôvodov a ich hodnotenia vo veci rozhodujúce orgány vychádzali.

Žalobca ďalej uviedol, že vadou, ktorá má za následok následnú nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného je, ak v odôvodnení rozhodnutia nie je náležite vecne opísaný skutok,

ktorý bol dôvodom pre vydanie rozhodnutia s uvedením dôkazov a ich hodnotením, ktoré bo podkladom pre vydanie rozhodnutia. Nepreskúmateľnosť je takou vadou, ktorá bráni súdu preskúmaniu zákonnosti rozhodnutia.

Poukázal na to, že krajský súd sa nezaoberal jeho námietkou, že preskúmané rozhodnutie žalovaného ako aj personálny rozkaz ministra neobsahujú riadne odôvodnenie, neobsahujú presne špecifikované dôvody, ktoré viedli správny orgán k rozhodnutiu. Ak žalovaný konštatuje, že skutková podstata protiprávneho konania zakladajúceho jeho prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ bola zistená na základe výpovedí svedkov, obrazovo zvukového záznamu a listinných dokladov žalobca nemôže takéto rozhodnutie uznať za riadne odôvodnené, keď tvrdí, že sa nedopustil konania, v ktorom možno vidieť podstatu protiprávneho konania zakladajúceho prepustenie zo služobného pomeru. Žalobca je toho názoru, že je podstatnou vadou konania, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neobsahuje presne špecifikované dôvody, ktoré viedli správny orgán k rozhodnutiu. Riadne odôvodnenie rozhodnutia ako súčasť základného práva na právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa správny orgán jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

Žalobca vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že žalovaný nezdôvodnil, prečo jeho výpoveď obsiahnutú v dvoch úradných záznamoch zo dňa 07. apríla a 08. apríla 2009, ako dôkaz odmietol, v čom bola jeho výpoveď nepravdivá, nevierohodná, a akým spôsobom bola jeho obrana svedeckými výpoveďami uvádzaných svedkov vyvrátená, keď okrem mena a priezviská svedkov, nič viac z ich výpovedí, ktorými by preukazovali jeho údajnú účasť na protiprávnom konaní správny orgán v napadnutom rozhodnutí neuvádza. Neuvádza ako sa vysporiadal s rozpormi vo svedeckých výpovediach a s jeho výpoveďou. Plán služieb, hliadková kniha, úradné záznamy potvrdzovali to, že žalobca v tom čase vykonával štátnu službu, podieľal sa na zadržaní osôb, pomáhal pri vyhotovovaní úradných záznamov.

Žalobca tvrdí, že svoju prítomnosť v budove nikdy nepoprel, ale keď krajský súd uviedol, že zistený skutkový stav bol preukazovaný v súlade s ust. § 238 zákona č. 73/1998 Z. z., že žalobca bol dňa 21. marca 2009 v budove obvodného oddelenia ako príslušník PZ pri výsluchu a zadržaní mladistvých a maloletých osôb, a že to žalobca nepoprel mal ďalej uviesť vysvetlenia žalobcu z úradných záznamov zo 07. a 08. apríla 2009, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu, v ktorých žalobca popísal celý priebeh služby dňa 21. marca 2009 od 07:00 hod. do 19:00 hod., kedy vykonával hliadkovú službu spolu s M. M.. V čase o 12:00 hod. spoločne s ostatnými hliadkami za pomoci služobných psov zadržali páchatel'ov, ktorí sa dopustili lúpežného prepadnutia, jeden z páchatel'ov bol zadržaný v blízkosti miesta činu za

pomoci služobných psov, ostatní páchatelia boli obmedzení na miestach, ktoré udal zadržaný páchatel'. Po zadržaní páchatel'ov sme ich eskortovali na OPZ Juh, kde boli odovzdaní stálej službe na ďalšie konanie. Krajský súd si nevšimol, že žalobca nebol prepustený z dôvodu, že bol toho dňa v budove, ale z dôvodu, že sa dopustil protiprávneho konania.

Žalobca ďalej poukázal, že v tomto konaní sa rozhoduje o jeho právach a nie o kolektívnej vine, tak ako to uvádza krajský súd vo svojom rozhodnutí, kde uvádza, že zistený skutkový stav bol preukázaný výpoveďami maloletých, ktorí usvedčovali príslušníkov PZ zo spáchania protiprávneho konania. Krajský súd ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku pokračuje, že bolo vecou správnych orgánov vyhodnotiť dôkazy podľa vlastnej úvahy a v danom prípade bol touto osobou minister, patrilo nadriadenému správneho orgánu, aby tieto dôkazy hodnotil podľa vlastnej úvahy, a to každý jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Žalobca k uvedenému uvádza, že Zmyslom voľného hodnotenia dôkazov je, aby správny orgán sám uvážil, ktorý dôkaz je vierohodný, a to na základe pravidiel „logiky a skúseností Zásada voľného hodnotenia však nezabavuje správny orgán povinnosti uviesť v odôvodnení rozhodnutia skutočnosti, ktoré považoval za preukázané a dôvody ako k tomuto záveru dospel. Táto požiadavka je z dôvodu, aby sa zamedzilo ľubovôli orgánu verejnej moci. Použitie zásady voľného hodnotenia dôkazov neznamená nikým nekontrolovanú ľubovôľu a prispôsobovanie si skutkového stavu rozhodnutiu, ktoré si žalovaný vopred zaumienil.

Žalobca uviedol, že tvrdenie žalovaného v odvolaní je v rozpore s vykonaným dokazovaním, najmä so samotným záznamom videozáznamov, nachádzajúcich sa na CD nosiči. Podľa úradného záznamu, ktorý žalovaný vyhotovil, a ktorý je súčasťou spisového materiálu, obrazovo-zvukový záznam z 21. marca 2009 zachytáva príslušníkov PZ a skupinu mladých Rómov, ktorí sa nachádzajú v bližšie nešpecifikovanej budove. Záznam z CD nosiča je rozdelený do piatich sekvencií označených „Cigoši 1, 2, 3, 5, 6“. Žalovaný v úradnom zázname z 21. marca 2009 konštatuje, že všetky časti videozáznamu sú nekvalitné, nezreteľne zachytávajúce osoby, záznam je natoľko nekvalitný, že nebolo možné rozoznávať obraz ani zvuk. Z toho dôvodu je žalobca toho názoru, že žalovaný a ani krajský súd nevzhliadol tieto videozáznamy, pretože po vzhliadnutí by nemohli dospieť k záveru, že sa žalobca zúčastnil protiprávneho konania. Napriek tomu žalovaný, a ani krajský súd nepochybuje o ich originalite a tvrdí, že ich autenticnosť nebola spochybnená. Poukázal na to, že krajský súd vykonal dokazovanie znaleckým posudkom č. 25/2009 zadováženým v trestnom konaní sp. zn. ČVS: SKIS-105/IS-3-V-2009. Vykonanie tohto dôkazu však krajský súd nevyhodnotil. Úlohou znaleckého posudku č. 25/2009 bolo zistiť prvotné vyhotovenie video - záberov alebo SMS správ tykajúcich sa udalostí zo dňa 21. marca 2009 a zistiť dobu vyhotovenia. Znalec

uviedol v podanom znaleckom posudku, že jednotlivé súbory videozáznamov „Cigoši“ boli „vytvorené“, pravdepodobne prekopírované z nejakého nosiča, alebo z nejakého mobilného telefónu v termínoch 22. marca 2009 a 27. marca 2009. Predložený znalecký posudok vyvrátil tvrdenie žalovaného o originalite obrazovo-zvukového záznamu, ako aj záver súdu, že dôkazy v administratívnom spise preukázali moje protiprávne konanie.

Podľa žalobcu, ak krajský súd na jednej strane sa stotožnil s názorom žalovaného, že žalobca v rozklade, ako i v prvotných výpovediach, a napokon i v žalobe neuvádzal konkrétne skutočnosti, v čom vidí pochybenia pri vykonanom dokazovaní, prípadne v hodnotení protiprávneho konania žalobcu, že žalobca žiadne dôkazy na svoju obhajobu neuviedol ani nenavrhol a na druhej strane krajský súd poukazuje na ustanovenie § 238 zákona č.73/1998 Z. z., podľa ktorého bol žalovaný povinný vykonať dôkazy tak, aby zistil a objasnil skutočný stav veci, tak v podstate krajský súd uznáva, že i v tomto konaní, aj keď sa naňho nevzťahuje Správny poriadok, platí zásada materiálnej pravdy.

Žalobca tiež poukázal na zásadu materiálnej pravdy, ktorá vyjadruje požiadavku, aby správny orgán úplne a presne zistil potrebné podklady pre rozhodnutie. Táto zásada súvisí so zásadou zákonnosti. Zistením skutočného stavu veci sa rozumie zistenie všetkých podstatných skutočností v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Zásada materiálnej pravdy pri zisťovaní skutočného stavu veci má dve stránky: úplnosť a presnosť zistení. Úplnosť znamená povinnosť správneho orgánu zistiť všetky rozhodujúce skutočnosti a presnosť zistenia znamená, že zistený stav musí zodpovedať skutočnosť.

Podľa žalobcu nie je teda pravda, ako to konštatuje krajský súd, že sa nevyjadril ku konaniu, ktoré sa mu kladie za vinu. Žalobca tvrdí, že sa písomne vyjadril, a toto písomné vyjadrenie tvorí obsah administratívneho spisu, vo vyjadrení podrobne opísal priebeh služby, tvrdil, že sa nedopustil protiprávnej činnosti, v tomto smere bola jeho obrana a na tejto obrane po celý čas zotrval. Pokiaľ ide o dôkazy, uviedol, že bolo na žalovanom, aby mu preukázal jeho protiprávne konanie. Má za to, že jeho obrana bola v súlade s ustanovením § 238 ods. 3 zákona 73/1998 Z. z., v ktorom sa jasne uvádza, že účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy, ale nie je to jeho povinnosť.

Žalobca ďalej poukázal na ustanovenie § 250i OSP, kde sú stanovené zásady súdneho prieskumu, podľa ktorých podľa odseku 1 pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutne i na preskúvaní napadnutého rozhodnutia. Podľa odseku 3 pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobca je toho názoru, že dostatočne preukázal krajskému súdu, že rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby vychádzalo zo zisteného skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom administratívneho spisu a zistenia skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci, personálny rozkaz i rozhodnutie ministra vnútra sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Na záver svojho odvolania žalobca uviedol, že z dôvodu, že žalovaný mu nepreukázal protiprávne konanie opísané v rozhodnutiach a táto skutočnosť nevyplývala ani z výpovedí svedkov ani z priloženého CD nosiča, a napriek tomu krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom a žalobu zamietol v zmysle § 250j OSP má za to, že rozhodnutie je po stránke vecnej i právnej nesprávne a je nezákonné.

Uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal

zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkaz MV SR č. 145, zo dňa 09. apríla 2009, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že dňa 21. marca 2009 v rámci výkonu štátnej služby asi o 11:40 hod. na Južnej triede č. 64 v K. v budove 00 PZ K. – Juh, potom čo bola obmedzená osobná sloboda M. B., I. K., K. Z., O. H., O. Ž. a T. Ž. a ich predvedení do budovy spoločne s ďalšími príslušníkmi policajného zboru (ďalej iba „PZ“) za využitia dvoch služobných psov na vodičku a bez náhubkov prinútili tieto mladistvé a maloleté osoby, aby sa vyzliekli do naha, a aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela a v tomto konaní žalobca ostatným príslušníkom PZ nezabránil a ani toto neoznámil nadriadeným, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť, a zároveň nebol čestný a disciplinovaný.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o prepustení musí byť vyhotovené písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav vecí; na ten účel je povinný obstarat' si pre rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a ohliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1, 2, 3, 4, zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodol.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné, alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Úlohou krajského i najvyššieho súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom, a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. sú jednak:

- 1/ porušenie služobnej prísahy, alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jednak,
- 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že obe tieto podmienky boli splnené, pričom k takémuto záveru dospel na základe výsledkov dokazovania v administratívnom konaní, najvyšší súd s takýmto názorom krajského súdu nemôže súhlasiť.

Najvyšší súd konštatuje, že nie je možné z obsahu administratívneho spisu jednoznačne ustáliť, či žalobcovi bolo umožnené zúčastniť sa vypočúvania svedkov – maloletých a mladistvých Rómov dňa 08. apríla 2009, keďže podľa obsahu administratívneho spisu išlo len o vypočutie osôb na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci, a nie o vypočutie svedkov.

Najvyšší súd má za to, že z obsahu administratívneho spisu hlavne zo zápisníc o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci osôb M. B., I. K., K. Z., O. H., O. Z. a T. Z. nevyplýva, že by sa žalobca mal dopustiť protiprávneho konania, ktoré mu je kladené za vinu.

Nemožno súhlasiť ani s názorom žalovaného, že bolo jednoznačne preukázané, že by žalobca bol prítomný na konaní, ktoré sa mu kladú za vinu, na ktorý poukazuje žalovaný na predložennom CD nosiči, na ktorom sa nachádzajú obrazovo-zvukové záznamy: Cigoši 1, 2, 3, 5, 6, ďalej zvukové záznamy a obrazové záznamy. Po vzhliadnutí uvedených obrazovo-zvukových záznamov najvyšší súdu konštatuje, že aj napriek tvrdeniam obsiahnutým v súdnom, ako aj administratívnom spise, že žalobca mal byť osobou, ktorá bola prítomná uvedeného konania, presnejšie, že žalobcom (psovodom) je jedna z dvoch osôb, ktorá držala jedného z dvoch psov na vodítku v časti videa Cigoši 2, najvyšší súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia nevedel jednoznačne potvrdiť uvedený záver žalovaného, pretože z uvedeného obrazovo – zvukového záznamu je vidieť len dvoch psov a nie príslušníkov policajného zboru, ktorí ich držali. Z uvedeného CD nosiča nie je preukázané ani to, že žalobca nútil uvedené osoby ku konaniu, tak ako je to opísané v rozhodnutiach žalovaného.

V rámci konania pred krajským súdom bol do súdneho spisu založený žalobcom znalecký posudok č. 25/2009, ktorý vypracoval znalec Ing. J. P., znalec z odboru Elektrotechnika, riadiaca a výpočtová technika, z obsahu ktorého vyplýva, že posudzované

záznamy boli nastrihané z videosúborov, pôvod ktorých znalec neobjasnil. Najvyšší súd konštatuje, že tento znalecký posudok bol do spisu založený len vo fotokópii, pričom úlohou žalovaného bude zabezpečiť znalecký posudok v origináli, keďže podľa vyjadrenia žalobcu mal byť vyhotovený v trestnom konaní, ktoré sa vedie vo veci opísaného skutku.

Ďalej najvyšší súd uvádza, že v predloženom spisovom materiály krajského súdu, ktorého súčasť tvorí administratívny spis, sa nenachádza podobizeň žalobcu vo forme fotografie, a tak nie je najvyššiemu súdu známa podobizeň žalobcu. Najvyšší súd taktiež uvádza, že z priloženého spisu mu nie je zrejmé, ktorý služobný pes je Grant, a ktorý je Cassius.

Najvyšší súd nemôže považovať za dôkaz ani úradný záznam (zvuková a obrazová analýza video nahrávok) zo dňa 21. marca 2009, kde na 1. strane je uvedené: „K časti Cigoši 2 uviedla, že z obrazového záznamu, ktorý videla **by sa mohlo jednať** o služobných psov GRANT, pridelený nstržm. K. a CASSIUS, pridelený ppráp. M.“ a na strane 2. je uvedené: „K fotografii č. 4, ktorá zachytáva troch policajtov, dvoch služobných psov a troch rómov sa z dôvodu nejasnosti zobrazenia vie vyjadriť len k služobným psom, v ktorých **by sa mohlo jednať** o služobných psov GRANT, pridelený nstržm. K. a CASSIUS, pridelený ppráp. M.“

Pokiaľ ide o obrazovú prílohu fotografiu č. 4 založenú v administratívnom spise, treba povedať, že na uvedenej fotografii nie je vidieť tváre príslušníkov policajného zboru (psovodov), ktorí držia na vodítku dvoch služobných psov. Ďalej podľa najvyššieho súdu celá fotografia je nedostatočne zrejmá, a to z dôvodu, že fotografia je celá rozrastovaná, a tak z vyššie uvedeného najvyšší súd nemôže jednoznačne potvrdiť záver žalovaného, že žalobca sa zúčastnil vyššie uvedeného protiprávneho konania.

Takto potom okolnosti, ktoré by zakladali zákonný dôvod na prepustenie žalobcu, ako príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru, neboli doteraz jednoznačne preukázané, a teda nebol dostatočne zistený skutkový stav veci.

Vychádzajúc z uvedeného, z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko č. 1 zo dňa 06. decembra 2007), ako aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcej sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď (napr. nález sp. zn. III. ÚS 192/06 z 03. novembra 2006), treba prihliadnuť na skutočnosť,

že rozhodujúcu interpretáciu príslušných ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z. a vyhodnotenie doteraz „zisteného“ stavu veci vo vzťahu k prejednáwanej žalobe a preskúvaným rozhodnutiam správnych orgánov Najvyšší súd Slovenskej republiky už vyslovil právny názor v rozsudkoch sp. zn. 3Sžo/246/2010 z 18. januára 2011 v právnej veci žalobcu M. M. proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a sp. zn. 5Sžo/248/2010 zo 14. júla 2011 a v právnej veci žalobcu I. N. proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, v ktorej išlo o rovnakú skutkovú vec.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj v tejto preskúvanej veci bude môcť žalovaný pristúpiť k vyhodnoteniu dokazovania v tom smere, či sa žalobca aktívne zúčastnil predmetného (zhora opísaného) skutku, pokiaľ budú skutočnosti ohľadom jeho vyššie uvedeného konania preukázané a rozpory budú odstránené. Z tohto dôvodu nesporne bolo potrebné rozhodnutie žalovaného zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím č. 3Sžo/246/2010 z 18. januára 2011 v právnej veci žalobcu M. M. a rozhodnutím č. 5Sžo/248/2010 zo 14. júla 2011 v právnej veci žalobcu I. N. stanovil rozhodujúcu interpretáciu zákona aj ku vzťahu k prejednáwanej veci z dôvodu, že ide o rovnakú skutkovú vec.

Podľa najvyššieho súdu, pokiaľ budú skutočnosti z vyššie uvedeného preukázané a rozpory odstránené, bude môcť žalovaný pristúpiť k vykonaniu dokazovania v tom smere, či sa žalobca aktívne zúčastnil pri obmedzovaní predmetného skutku.

Okolnosti, ktoré by zakladali zákonný dôvod na prepustenie žalobcu ako príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru neboli jednoznačne preukázané a nebol dostatočne zistený skutkový stav.

S poukazom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/187/2009-49 zo dňa 23. novembra 2010 zmenil tak, že zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 24. júla 2009 z dôvodov uvedených v ustanovení § 250j ods. 2 písm. c/ OSP, keď zistenie skutkového stavu je nepostačujúce pre posúdenie veci, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní žalovaný doplní dokazovanie v naznačenom smere, najmä odstráni vytýkané rozpory a nejasnosti v skutkových zisteniach, pričom je viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že v súdnom konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v sume 848,53 eura v zmysle ich vyčíslenia (§ 151 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenie 04. septembra 2009 a vypracovanie žaloby 24. septembra 2009) 1 úkon á 115,90 eura + 2 x režijný paušál á 6,95 eura, 1 úkon právnej služby (účasť na pojednávaní pred krajským súdom 23. novembra 2010) á 120,23 eura + 1 x režijný paušál á 7,21 eura a jeden úkon právnej služby (podanie odvolania) á 123,50 eura + 1 x režijný paušál á 7,41 eura plus cestovné K. - Bratislava a späť účtované ako cesta vlakom 56 eura plus náhrada za stratu času 12,02 eura x 24 začatých polhodín, to všetko podľa § 11 ods. 3 (resp. od 01. júna 2010 ods. 4), § 14 ods. 1 písm. a/, b/ a c/, § 16 ods. 3 a ods. 4 a § 17 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení. Náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi k rukám jeho právnej zástupkyne (§ 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) do troch dní.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 25. augusta 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková